

ELS DOS BOTIGUERS

I

El senyor Grantalot és propietari del magatzem de *Sedes i Teixits* situat al número 6 de la plaça de l'alcaldia.

Una clienta, fa poc, cap al migdia, ha entrat a la botiga.

—Bon dia, senyor Grantalot. Li enviaré la minyona a buscar un metre de sarja grisa... A reveure, senyor Grantalot.

El senyor Grantalot regira totes les peses de seda cercant la sarja grisa. Però no pot trobar-la. I queda convençut que en el seu magatzem no li queda ni un sol tros d'aquest teixit.

Ahir ell s'hauria dit: «No tinc sarja grisa, doncs no haig de fer més que pregar a la meua clienta que s'esperï vint-i-quatre hores i telegrafiar immediatament al meu proveïdor de Roubaix».

Aquest matí, el seu competidor, el senyor Chaspiat—que té la botiga al davant, al número 12 de la plaça de l'Alcaldia—li ha enviat el mosso a dir-li que li deixés un metre de cinta.

—Si el meu competidor no té inconvenient a proveir-se a casa—es diu ell—no veig per què jo haig de tenir miraments a proveir-me a casa seva.

I diu al mosso:

—Escolta, noi. Travessa la plaça i digues al senyor Chaspiat si vol cedir-

nos un metre de sarja grisa a tres francs.

En possessió del tros de sarja grisa, que el seu mosso acaba de dur-li de casa el senyor Chaspiat, es disposa a embolicar-lo per a la seva client.

Màquinalment el mesura.

—Eh?—queda tot parat.—No somnio pas!... Aquest tros no tira més que noranta-set centímetres!

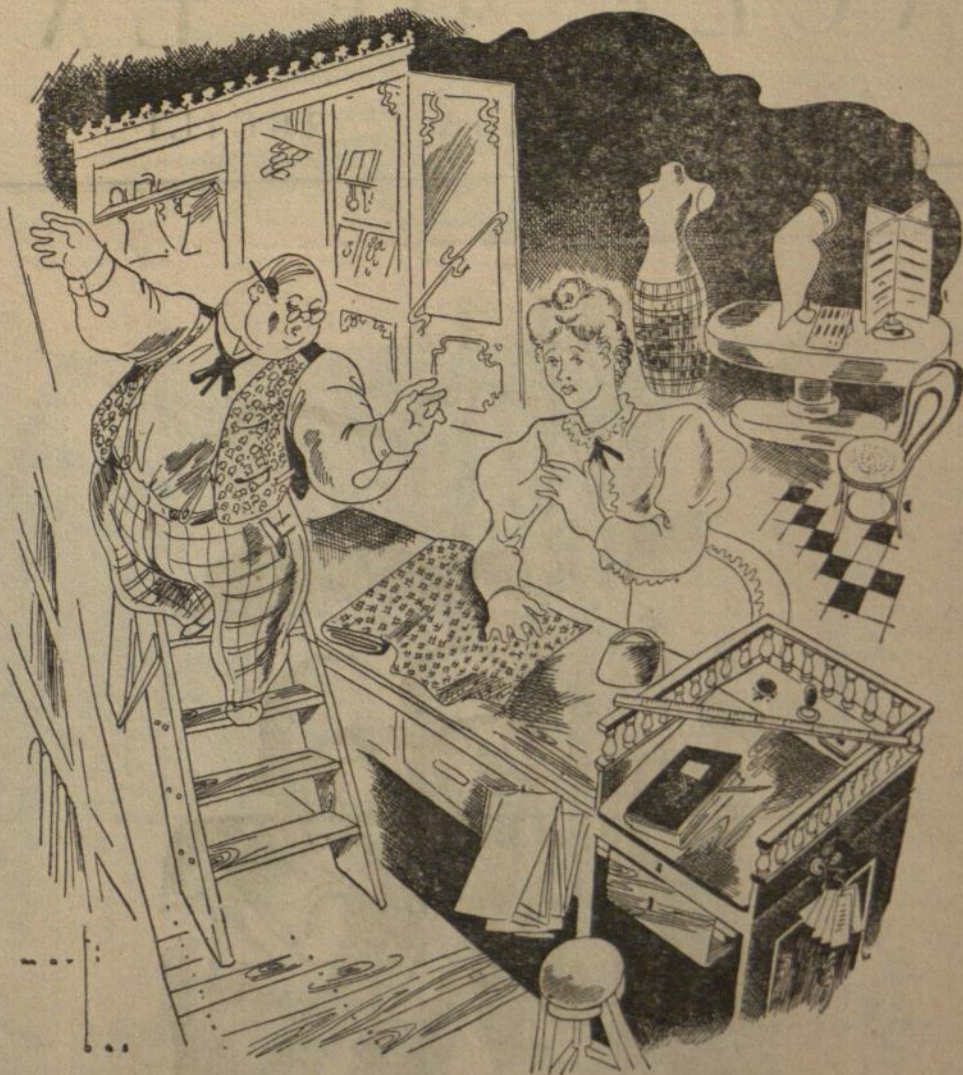
I el mesura dues, tres, cinc vegades.

—Sí, sí, no fa més que noranta-set centímetres!... Vaja, vaja, vós també, senyor Chaspiat!... Vos també, quan se us paga un metre no en doneu més que noranta-set centímetres? Vaja, vaja, M'alegro de saber-ho.

II

Cada dia, a la una, el senyor Collery, el mestre, tot anant cap a casa, passa pel davant de la porta del senyor Grantalot.

Grantalot aquest mig-dia l'ha aturat.

—Com anem de salut, senyor Collery?... No necessiteu pas res avui?

—No, mercès.

—No hi ha de què!... Però si necessiteu alguna cosa, crec que us convé més comprar-la a casa que a ca'n Chaspiat:

Grantalot insisteix:

—Sí, sí, senyor Collery. No cregueu pas que us dic això perquè el senyor Chaspiat em fa la competència! No. Aquí teniu tres francs. No em demaneu explicacions... Preneu-vos la molèstia de travessar la plaça. Entreu a ca'n Chaspiat. Compru-li un metre de sarja grisa. Torneu tot seguit. Us faré veure una cosa edificant.

El senyor Collery no triga a tornar proveït del seu tros de sarja.

Grantalot li allarga el seu metre.

—Un metre n'heu pagat, senyor Collery? Quant ha de tenir un metre? Cent centímetres! Molt be!... Mesureu... Sí, mesureu... Quant hi trobeu? noranta-set centímetres?... Està bé... Es el que jo volia que vegéssiu... A reveure, senyor Collery.

Cada dia, a un quart de dues, el senyor Chaumette, el recaptador de contribucions, passa pel davant del magatzem del senyor Grantalot, tot anant cap al despatx.

—Se us saluda, senyor Chaumette—ha murmurat Grantalot aquest mig-

dia...— No necessiteu pas res, avui?... Si necessiteu alguna cosa, crec que és més convenient per als vostres interessos comprar-la a casa que no a ca'n Chaspiat.

El senyor Grantalot havia ofert tres francs al senyor Collery per a comprar un metre de sarja grisa a ca'l senyor Chaspiat. Igualment els ofereix al senyor Chaumette.

Grantalot havia donat el seu metre al senyor Collery, quan aquest retornà amb el tros de seda. Igualment l'allarga ara al senyor Chaumette, tot pregant-li que mesuri la roba que li ha venut en Chaspiat.

—Noranta-set centímetres, senyor Chaumette?... Perfectament, perfectament!... Es el que jo desitjava fer-vos comprovar!...

III

En tancar la botiga, aquest vespre, cap a dos quarts de vuit, el senyor Grantalot se sent tot cofoi. Successivament, des de dos quarts de dues fins a les set, aquesta tarda, seixanta dues persones han passat per davant de la seva porta. A totes els ha ofert tres francs. A totes els ha pregat que anessin a ca'n Chaspiat a comprar un metre de sarja grisa.

Certament que ha desemborsat una quantitat ben important. Però, no es evident que aquestes seixanta dues persones es guardaran ben bé, d'ara endavant, d'anar a fer llurs compres a ca'n Chaspiat? No es ben evident que aquestes seixanta dues persones s'apressaran a divulgar el fet que han presenciat?

D'un pas més viu que de costum s'en va cap al *Café de les Arts*. Acaba d'encaixar amb nombrosos consumidors. I demana una absenta.

Chaspiat obre la porta de l'establiment.

De lluny veu en Grantalot i li diu:

—Bona nit, Grantalot... Crec que tinc el deure de remercier-vos... No sóc pas un ingràt, i...

—De què m'heu de remercier, Chaspiat?

—Com, de què?... No heu estat tan amable, aquest matí, de vendre al meu mosso un metre de cinta?...

I, en presència del senyor Collery,

(Segueix a la pàgina 8)